

Ἐλεύθερη πληροφόρηση

ΔΕΛΤΙΟ
ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ
ΕΝΗΜΕΡΩΣΗΣ

ΕΚΔΟΤΗΣ: Ὁ Μητροπολίτης Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ
Ἀριθμός φύλλου 124 1 Ἰανουαρίου 2004

Εὐμάρεια καί εὐτυχία

Μέ βασανίζει τό ἐρώτημα. Ὑπάρχει ἄνθρωπος σιόν πλανήτη μας, πού ταυτίζει τήν εὐμάρεια, τήν ἄμετρη κτήση καί τήν πλουσιοπάροχη χρήση τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, μέ τήν εὐτυχία; Ἦ, γιά νά θέσω μέ ἄλλη διάταξη τό ἐρώτημα τῆς συνειδήσεώς μου καί τῆς καρδιάς μου: Ὑπάρχει ἀνθρώπινη ὕπαρξη, ἀπό αὐτές, πού ἔφτασαν στήν ἀκρότατη γεύση τοῦ πλοῦτου καί τῆς ἀπόλαυσης, πού βιώνει, ἀνόθευτη καί ἀσάλευτη, τήν πληρότητα τῆς εὐτυχίας; Πού ἡ νομή τῆς χαρᾶς του δέ διακόπηκε, κατά τή διαδρομή τοῦ βίου του, ἀπό τή βαρυθυμία τοῦ κορεσμοῦ ἢ ἀπό τίς ἀναπάντεχες καταιγίδες τοῦ σωματικοῦ πόνου του, τῆς διάψευσης τῶν ὀνείρων του καί τῆς κακώτροπης συμπεριφορᾶς τοῦ περιβάλλοντός του; Ὑπάρχει, ἄραγε, καί κυκλοφορεῖ στό ἱστορικό πάλκο τό νοητά σχηματοποιημένο δείγμα τοῦ εὐτυχισμένου ἀνθρώπου, πού τό πανηγύρι τῆς εὐδαιμονίας του δέν σκιάστηκε οὔτε γιά κλάσμα τοῦ χρόνου, ἀπό τό μαῦρο φάσμα τῆς ἀποτυχίας καί ἀπό τό θρῆνο τῆς ἀπόγνωσης;

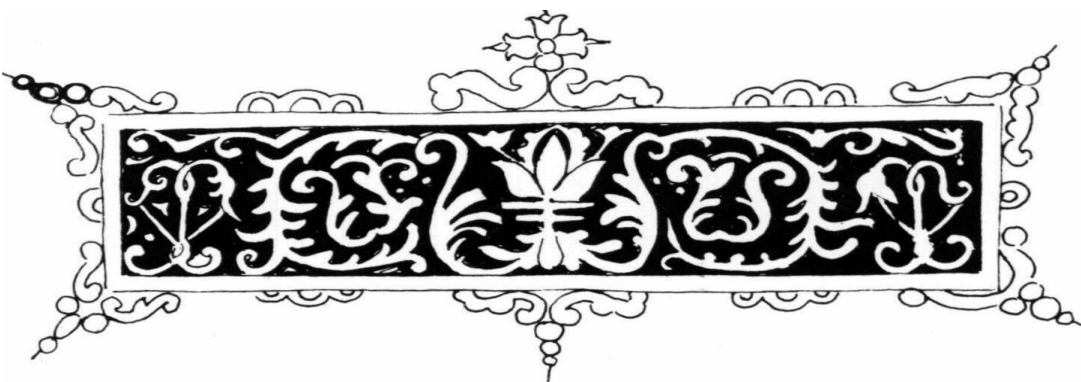
Αν τά ἀδέλφια μας, οἱ συνοδίτες στό ὄραμα καί στήν πάλη τοῦ βίου, πού πέτυχαν νά συνάξουν πλησμονή ἀγαθῶν καί παραδόθηκαν, «ἄνευ ὄρων» στήν ἀπόλαυση τῆς ὕλης καί τῆς σάρκας, τυπώ-

νουν στόν ισολογισμό της ζωής τους σελίδες τραγικής αποτυχίας και έμπειρίες αφόρητης θλίψης, ή εξίσωση της εὐμάρειας με την εὐτυχία αποδεικνύεται ή μεγαλύτερη και τραγικότερη οὐτοπία. Μύθος, ὀλότε-
λα ασύμβατος με την πραγματικότητα. "Όνειρο ανώριμης ψυχής, πού
δέν γίνεται πράξη και ιστορία. Σχεδιασμός δρομολογίου αγώνων και
θυσιῶν, πού δέν τερματίζει στόν παράδεισο της ασκίαστης εὐτυχίας.

Ισως, σε παλιότερες εποχές, σε φάσεις σκληρής βιοπάλης, πού ή
έμπειρία της πλειονότητας των ανθρώπων δέν ἄγγιζε τίς παρυφές
της εὐμάρειας, αλλά γυρόφερνε στίς γειτονιές της φτώχειας ή και
της μιζέριας, ψάχνοντας για τόν «ἐπιούσιο», τό τρανταχτό γέλιο των
λίγων, των νομέων του ἄμετρου πλούτου και της προκλητικής χλιδής,
νά ἐντυπωσίαζε. "Ισως νά γεννοῦσε στά βάθη των ψυχῶν ή ζηλό-
φθονη αντιπαράθεση και την ὁρμή για κατάκτηση του ὀνειρεμένου
θησαυροῦ. Σήμερα, στο μεγάλο κομμάτι της γῆς, πού νέμεται ἀκόρε-
στα τό φυσικό και τόν τεχνολογικό πλοῦτο, τά ὕλικά ἀγαθά πέρασαν
στους πολλούς. "Η στυγνή φτώχεια ἔχει περιοριστεῖ στα τελευταῖα
κρησφύγετα των θυμάτων της. Και ή συντριπτική πλειοψηφία ἀσχολ-
εῖται με τό ἀδιάκοπο ἄνοιγμα της ψαλίδας των ἀπολαύσεων της και
με την ὀριστική κατακύρωση της εὐμαρείας της. Οἱ ἐξυπηρετήσεις
της τεχνολογίας μείωσαν, κατά πολύ, τό μόχθο. "Η ἄνεση και ή δια-
σκέδαση και ή ἐμπορευματοποιημένη ὑπερπλήρωση των αἰσθήσεων
με την κονσερβαρισμένη χαρά, ἔγιναν τό κύριο μέρος του καθημε-
ρινου προγράμματος της «ἐλίτ», αλλά και της πλατειᾶς μάζας.

Ωστόσο, (δέν εἶναι μόνο δική μου ἐμπειρία, αλλά γενικευμένη δι-
απίστωση), στίς οικονομικά ἀναπτυγμένες κοινωνίες μας, ἀντί
νά ἀνθεῖ ή εὐτυχία και νά πρυτανεύει τό μελῶδημα της ἄκρας ἱκα-
νοποίησης, σπαθίζουν τους αἰθέρες οἱ οἰμωγές των ἀδελφῶν μας,
πού νοιώθουν ἀποτυχημένοι και καταδικασμένοι σε περιθωριοποίηση
ή σε ἀνεπίστροφη ἐξουθένωση.

Ολοι μας, καθώς περπατοῦμε και μοχθοῦμε, συναντᾶμε τά σκυθρω-
πά, κουρασμένα πρόσωπα, τά ἀναμένα και ἐπαναστατημένα νειά-
τα, τους φυγάδες πρὸς την ἀπατηλή εὐφορία της χώρας των ναρκωτι-
κῶν, τους αὐτόχειρες, πού ἀποτολμοῦν την αὐτοκτονία, για νά τερμα-
τίσουν την πανάθλια ἐμπειρία τους. Με τέτοια φαινόμενα, τόσο πυ-
κνά και τόσο δραματικά, πῶς νά ξεθαρρέψει κανείς και νά στηρίξει
τό σύνθημα της διαφήμισης, ὅτι ή εὐμάρεια ἐκβάλλει, ὅπωςδήποτε,
στους λειμῶνες της εὐτυχίας;

Ἐλεγκτής ἀνέλεγκτος;

Εό φαντάζεστε; Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος θεωρεῖ προσωπικό του προνόμιο τὴν ἐλευθερία τοῦ λόγου. Δικό του δικαίωμα προσδιορίζει, ἀκόμα καὶ τὴν ἀδυσώπητη κριτική. Τὸν εὐκαιρο ἢ ἀκαιρο ἔλεγχο τοῦ ὁποιουδήποτε παράγοντα, πού κινεῖται στὴν ἀρένα τῆς ἐξουσίας ἢ στοῦ γήπεδο τῆς σκληρῆς βιοπάλης. Καὶ ἀρνεῖται, πεισματικά καὶ ἐμφαντικά, τὸ ἴδιο δικαίωμα στοὺς παράγοντες, πού νοιώθουν τὸ χρέος νὰ στοχεύσουν τὴν κάμερα τῆς ἔρευνάς τους καὶ τὴ σφεντόνα τοῦ κριτικοῦ λόγου τους στοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ πρόσωπο. Νὰ ἐλέγξουν τὴ συμπεριφορά του. Καὶ νὰ δημοσιοποιήσουν τὰ λάθη του ἢ τίς ἰντριγκές του ἢ τίς ὑποπτες ἐπικαλύψεις του τῶν αἰσχρῶν τολμημάτων τοῦ φαύλου περιβάλλοντός του.

Ἐκεῖνος θεωρεῖ τὸν ἑαυτό του, *ipso jure*, τιμητὴ τῶν πάντων. Τῶν ἰσότημων καὶ συνυπεύθυνων ποιμένων τῆς Ἐκκλησίας. Τῶν διαχειριστῶν τῆς πολιτικῆς ἐξουσίας. Τῶν παραγόντων τῆς κοινῆς ἐξυπηρέτησης. Τῶν ἐργατῶν τῆς πληροφόρησης. Ὅλων ἐκείνων, πού κινδυνεύουν στὴ φωτισμένη ἐξέδρα τῆς κοινωνικῆς ζωῆς ἢ παρεμβαίνουν

παρασκηνιακά καὶ διαμορφώνουν τὸ καθαρό ἢ τὸ βρώμικο *status quo*. Ἀλλά, τὸν ἑαυτό του τὸν ἐξαιρεῖ ἀπὸ τὴ δοκιμασία τῆς κριτικῆς. Τὸν ὄνειρεύεται σὲ βάθρο ἀπυρόβλητο. Ὡς εἶδωλο ὑπερυψωμένο καὶ «ἐσαεῖ» φωτισμένο. Ἀποδέκτη μόνο ἐπαίνων καὶ στεφάνων τιμῆς.

Γνωστός πιά καὶ ἀποκωδικοποιημένος ὁ βηματισμός του. Ἀποτυπώνεται σὲ διαδρομὴ, πού ἐγγίζει τὴν ἐξαετία. Καὶ βρίσκεται ἀρχειοθετημένος σὲ ὅλα τὰ ντοσιέ τῶν πεπραγμένων του.

Ἄκριτος στὶς ἐπιλογές του καὶ ἀπρόβλεπτος στὶς ἐμφανίσεις του, προκαλεῖ ἀδιάκοπα τὴν ἀντίδραση. Ἐκεῖνοι, πού ἀναζητοῦν ἀφορμὴ γιὰ νὰ πλήξουν τὸ κύρος τῆς Ἐκκλησίας μας, συλλέγουν τίς γκάφες του καὶ τροφοδοτοῦν τὸ πικρό ἢ πικάντικο κουτσομπολιό τους. Ἐκεῖνοι, πού πονοῦν γιὰ τὰ ἀπανωτά ἀρχιεπισκοπικά ἀστοχήματα καὶ τὴν ἐπέκταση τοῦ διασυρμοῦ σὲ βάρος ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν λειτουργῶν καὶ τοῦ ἱεροῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, χαράσσουν τίς κρίσεις τους μέ τὸ αἷμα τῆς καρδιάς τους καὶ ἀγωνίζονται (δυστυχῶς ἀναποτελεσματι-

κά), νά βάλουν φραγμό στην άσυδοσία καί στην άκρισία τοῦ κ. Χριστόδουλου.

Κάποιοι συνεπίσκοποί του, ἀνταποκρινόμενοι στούς ὀρκούς τους καί στίς ἔντονες παρορμήσεις τοῦ πλήθους, ἀψήφησαν τήν ἀλόγιστη ἐπιθετικότητα τοῦ καί ἄσκησαν, δημόσια, κριτική. Δυστυχῶς, σέ περιορισμένη κλίμακα καί μέ λόγο ἀφόρητα συγκρατημένο. Ἐνημέρωσαν τό λαό τοῦ Θεοῦ γιά τίς παρασκηνιακές συμμαχίες τοῦ ἀρχιεπισκόπου μέ τό κλάμπ τῶν σεξουαλικά διεστραμμένων δεσποτάδων καί γιά τίς αὐθαίρετες πράξεις του, πού ἀπειλοῦν τήν ἐνότητα τοῦ σώματος τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί διασαλεύουν τίς σχέσεις τῆς ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας μέ τήν Οἰκουμενική Ὁρθοδοξία.

Ἡ πρωτοβουλία τῶν ἐπαναστατημένων συνειδήσεων ἐξόργισε τόν ὑπόλογο προκαθήμενο Χριστόδουλο. Ἄναψε μέσα του τό πάθος. Καί ἔφερε στά χεῖλη του πικρή ἀπολογία καί μειωτικούς χαρακτηρισμούς γιά τοὺς ἀδελφούς καί συλλειτουργούς του. Κατά τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, πού πραγματοποιήθηκε στίς ἀρχές Ὀκτωβρίου τοῦ 1999, δεκαεπτὰ μόλις μῆνες μετά τήν ἀναρρίχηση τοῦ στό θρόνο τῶν Ἀθηνῶν, ἐκμεταλλεύτηκε καί δαπάνησε μακρό χρονικό διάστημα, γιά νά χρωματίσει τήν τελειότητα τοῦ ἀρχιεπισκοπικοῦ τοῦ προφίλ καί γιά νά κατακεραυνώσει τοὺς ἐπικριτές του.

Εἶπε, ἀνάμεσα στά πολλά:

«Ὁ ἱερός θεσμός τῆς Ἐκκλησίας δέν ἐπιδέχεται πρακτικές κοσμικές καί δέν ἀνέχεται ἐκτροπές πού ἐπιβάλλονται ἀπό ἐκκοσμικευμένες περί αὐτῆς ἀντιλήψεις. Αὐτός εἶναι ἄλλωστε καί ὁ λό-

γος, γιά τόν ὁποῖον ἐσιώπησα ὅλο αὐτό τό χρονικό διάστημα, παρά τίς ἄδικες, ἀβάσιμες καί πολλές φορές προκλητικές ἐπικρίσεις. Καί θά πρέπει νά πῶ ὅτι κάθε φορά ἐντυπωσιάζομαι διαβάζοντας ἢ ἀκούοντας τήν περίτεχνα κακόπιστη καί μειωτική κριτική πού μοῦ γίνεται, συνοδευομένη μάλιστα ἀπό τήν μόνιμη ἐπωδό... τῆς στηρίξεώς μου. Ἡ βοήθεια καί ἡ στηρίξη πρὸς ἕναν ἄνθρωπο πού νυχθημερόν ἀγωνίζεται διὰ μέσου τοῦ ἐσκεμμένου διασυρμοῦ του, ὀφείλω νά ὁμολογήσω ὅτι πράγματι εἶναι μία πρωτότυπη διαδικασία στηρίξεως. Συγχαίρω γιά τό ἐφεύρημα ἐκείνους, πού τό ἐπενόησαν».

Μή νομίζετε, πῶς ἡ ἐπιθετικότητά του μειώθηκε μετά τήν ἔκχυση τῆς μικρῆς αὐτῆς δόσης τῆς πικρόχολης ὀργῆς του. Σέ μιά κυκλική κίνηση, ὁμοία μέ ἐκείνη τοῦ παλιοῦ μαγκανοπήγαδου, γυρίζει καί ξαναγυρίζει καί καταβρέχει τοὺς ἄφωνους Συνοδικούς Συνέδρους μέ τίς ἐπικρίσεις του καί μέ τοὺς βαρεῖς χαρακτηρισμούς του.

«...Καί ὅ,τι ἔχει λεχθῇ καί γραφῇ κατ' ἐμοῦ εἶναι ἀληθές ὅτι ξενίζει τοὺς καλόπιστους κοσμικούς καί προβληματίζει τοὺς σοβαροὺς ἐκκλησιαστικούς. Διερωτῶνται ὅλοι αὐτοί, κοσμικοὶ δηλ. καί ἐκκλησιαστικοί, ἂν ἔχει στό παρελθόν ριφθῇ τόση λάσπη σέ βάρος Προκαθημένου τῆς Ἐκκλησίας καί ἂν ἔχει ἐπιδειχθῇ πρὸς αὐτόν τόσος φθόνος καί τόσο μίσος. Κάποιοι ὠρκισμένοι νά μετέλθουν τό πᾶν γιά νά παρεμποδίσουν τό ἔργο τοῦ νέου Ἀρχιεπισκόπου, κομπάζοντας μάλιστα γιά τόν πόλεμο φθορᾶς, πού διεξάγουν ἐναντίον του, ἔχοντας συμπήξει ἐτερόκλητες συμμαχίες ἐκτός Ἐκκλησίας, προχω-

ροῦν ἀδίστακτα στό ἀνόσιο καί ζημιογόνο γιά τήν Ἐκκλησία ἔργο τους, ἰσχυριζόμενοι-μέ συμπαρατάση ἀκιζομένων-μεταξύ ἄλλων καί ὅτι ὁ Ἀρχιεπίσκοπος, α) προωθεῖ μίαν ἐκκοσμίκευση στήν Ἐκκλησία, παραλλάσσοντας τόν ἱερό χαρακτήρα της σέ κοσμική ἔκφραση διά λόγων καί ἔργων, καί ἀλλοιώνων ἑωσφορικά τό μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου, β) ὑποστηρίζει τήν αἰχμηλώσια τῆς Ἐκκλησίας στά «διαπλεκόμενα» συμφέροντα τῶν οἰκονομικῶν κύκλων καί συγκροτημάτων τῆς χώρας, τά ὁποῖα, ἄς σημειωθῇ ἐν παρόδῳ, εἶναι ἐκεῖνα, πού κυρίως στηρίζουν τούς κατηγορούς μου, καί γ) ἀντιστέκεται στό αἶτημα τοῦ λαοῦ γιά κάθαρση στούς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας ἀπό τά φθοροποιά στοιχεῖα πού ἔχουν σ' αὐτήν εἰσχωρήσει».

Ὁ εἰσαγωγικός αὐτός λόγος του πρὸς τό Σῶμα τῆς Ἱεραρχίας ὑπῆρξε μακρός, μακρότατος. Καί γυρόφερνε συνεχῶς ἀνάμεσα στούς δυό πόλους. Ἦ ἐπαινοῦσε τό δικό του πρόσωπο, τό ἄσπιλο καί ἀδιάφθορο(!), ἢ στηλίτευε τούς ἐπικριτές τῶν ἀνομημάτων του. Καί ἀφοῦ ἔβγαλε ἀπό μέσα του ὅλα τά κατακάθια τῆς ὀργῆς, κατέληξε:

«Δέν εἶμαι ἀλάθητος. Ὑποδείξατέ μου τά λάθη μου. Τά πραγματικά ὅμως καί ὄχι τά σέ νοσηρή φαντασία ἀναπαυόμενα, οὔτε τά ὑπηρετοῦντα ἀλλότρια συμφέροντα, ξένα πρὸς τή μεγάλη ἀποστολή μας. Ὁ χῶρος τῆς ἐρωτήσεως καί τῆς ἀπαντήσεως γιά τό ἱερό Σῶμα μας εἶναι ἐδῶ. Ὁ χῶρος τῆς θέσεως καί τῆς ἀντιθέσεως εἶναι ἐδῶ. Ὁ χῶρος τῆς κατηγορίας καί τῆς ἀπολογίας εἶναι μόνον ἐδῶ. Ἐπίσης ἐδῶ μέσα εἶναι ὁ χῶρος τῆς ἐγκρίσεως ἢ τῆς ἀπορρίψεως, τῆς παραδοχῆς καί τῆς

συγγνώμης. Μέσα στήν Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας καί μόνον ἐδῶ τά πάντα δύνανται ἐλευθέρως νά λέγονται καί τά πάντα νά κρίνονται. Καί θά φανῇ σέ λίγες ὥρες ἢ μέρες ποιός εἶναι ἐκεῖνος πού σέβεται τούς κανόνες τοῦ συνοδικοῦ μας συστήματος καί ποιοί ἀσύστολα τούς παραβιάζουν μέ διαρροές, ἀκριτομύθιες καί ὑποβολιμαῖα δημοσιεύματα».

Μέ αὐτή τήν ἀποστροφή ὁλοκλήρωσε τήν ἐπιθετική του ἐκστρατεία ἐναντίον τῶν ἐπικριτῶν τοῦ ὁ νεόκοπος Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος κατὰ τή Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 1999.

Δέν θά κρίνουμε τήν ἀλήθεια, ἢ, μᾶλλον, τήν ἀναλήθεια τῆς διαλεκτικῆς του. Καί μόνο τό γεγονός, ὅτι εἰσάγει τήν πρακτική τῶν ἀμπαρωμένων θυρῶν, γιά νά μὴν παίρνει εἴδηση ὁ λαός τοῦ Θεοῦ, τί γίνεται πίσω ἀπό τίς κλειστές πόρτες τῶν ἐκκλησιαστικῶν μηχανισμῶν καί ποιοί βέβηλοι καί διεφθαρμένοι διαχειρίζονται τή χαρισματική ἐξουσία τῆς ἀρχιερωσύνης, προδίδει τό φόβο του καί τήν ἀνασφάλειά του. Ἀλλά ὑπάρχουν καί πολλά ἄλλα σημεῖα τῆς ἀναφορᾶς του, πού γεννοῦν ἐρωτηματικά καί ἐμπνέουν τήν ὑποψία.

Ἐμεῖς θά μείνουμε στήν ὀριστική του τοποθέτηση, πού τήν παρουσίασε καί ὡς πρόταση.

Ζήτησε ἀπό τό Σῶμα τῶν Μητροπολιτῶν τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος νά καταθέτουν τίς ἀντιρρήσεις τους καί τήν κριτική του στήν Ἱεραρχική Συνέλευση καί νά μὴν ἐκθέτουν τόν Ἀρχιεπίσκοπο καί ὁλόκληρη τήν ἐκκλησιαστική διοίκηση ἀσκώντας δημόσια κριτική ἀπό τίς στήλες τῶν ἐφημερίδων

ή από τὰ παράθυρα τῶν τηλεοράσεων.

Εἶναι αὐτόδηλο, πῶς, διατυπώνοντας μιά τέτοια ἀπαίτηση, θά ἔπρεπε νά ἐξασφαλίσαι καί τόν ἀπαραίτητο Συνοδικό χρόνο γιά τήν ἄσκηση τῆς κριτικῆς. Θά ἔπρεπε στίς ἡμερήσιες διατάξεις τῶν ἐπόμενων Συνελεύσεων νά ὀρίζονταν συνεδριάσεις, ἀφιερωμένες ἀποκλειστικά καί μόνο στό ἔργο τῆς κριτικῆς. Αὐτό, ὅμως, δέν ἔγινε σέ καμιά περίπτωση. Ποτέ δέν δόθηκε χρόνος στούς Συνοδικούς Συνέδρους νά ἐκφραστοῦν ἐλεύθερα καί νά διατυπώσουν τίς κρίσεις τους ἤ τίς ἀντιρρήσεις τους γιά τίς ποικίλες ἀρχιεπισκοπικές αὐθαιρεσίες. Καί ἐνῶ δέν προσφέρθηκε ποτέ στούς συνυπεύθυνους Συνοδικούς τό δικαίωμα καί ἡ χρονική ἄνεση νά κρίνουν ἤ νά εἰσηγηθοῦν, ὁ πρόεδρος Χριστόδουλος σφετεριζόταν, κάθε φορά, τό χρόνο γιά νά αὐτολιβανιστεῖ καί γιά νά παρουσιάσει ἀνάξιες λόγου πρωτοβουλίες του ἤ καί ἐντελῶς λαθεμένες κινήσεις του ὡς δραστηριότητες δυναμικές καί ἀποτελεσματικές, ἱκανές νά κατατροπώσουν τοὺς ἐχθροὺς τῆς Ἐκκλησίας καί νά φέρουν στήν ἀγία ἀγκάλη Της τὰ ἀπομακρυσμένα παιδιά Της.

Οἱ πολλοί Μητροπολίτες, ταπεινωμένοι καί ἐξουθενημένοι, ἔσυραν, κατά τὰ ἐπόμενα χρόνια, τήν ἀπογοήτευσή τους καί τή σιωπή τους. Στίς Συνελεύσεις τοῦ ἀνώτατου Συνοδικοῦ Σώματος δέν ἐπέτρεψαν στά χεῖλη τους νά κινηθοῦν, διατυπώνοντας ἀντιγνώμια ἢ ἀντιπρόταση. Ἔστεκαν, μούμιες ἄφωνες, ἀκούγοντας τόν ἀρχιεπισκοπικό μονόλογο ἢ ἀπολαμβάνοντας ἓνα ὕπνο, ἴσαμε τό τέλος τῆς ἀτέλειωτης προεδρικῆς φλυαρίας. Καί μόνο ὅταν βρίσκονταν ἔξω ἀπό τή Συνοδική αἴ-

θουσα, σέ φιλικές συναντήσεις, ὀργιάζαν ρητορεύοντας τοὺς κατά Χριστόδουλου φιλιππικούς τους.

Κάποιοι, πού δέν τρέμουν μέ τό θρόισμα τῶν φύλλων, συνέχισαν τήν κριτική τους. Παρασκηνιακά ἢ δημόσια. Εἴτε γιὰ τί τοὺς προβλημάτιζε ἡ ἐγωπάθεια τῆς προεδρικῆς Συνοδικῆς καθέδρας, εἴτε γιὰ τί ἡ εἰδωλική προβολή τοῦ προκαθήμενου ξαναμάτωνε τήν πληγωμένη φιλοδοξία τους, εἴτε γιὰ τί διέκριναν καθαρά, πῶς κάπου ἐκεῖ, πίσω ἀπό τὰ φανταχτερά σχέδια καί τίς μεγάλες κουβέντες, διαφέντευε ὁ δόλος καί ἡ ἀπάτη καί τό κλάμπ τῶν «ὁμοφυλόφιλων» παρατρεχάμενων τῆς ἀρχιεπισκοπικῆς αὐλῆς, μίλησαν, φώναξαν, ἐνημέρωσαν τό ἐκκλησιαστικό πλήρωμα, διεύρυναν τήν προβληματική στό κύκλωμα τοῦ ἱερατείου καί σ' ὁλόκληρο τό «λογικό ποίμνιο».

Στά τέσσερα χρόνια, πού διέρρευσαν ἀπό τήν Ἱεραρχία τοῦ 1999 εἰπώθηκαν πολλά, γράφτηκαν πολλά καί ἀποκαλύφθηκαν πολλά. Ἀδυναμίες προσωπικές τοῦ προκαθήμενου. Σκάνδαλα, ἀφόρητης δυσσομίας, τοῦ περιβάλλοντός του. Κινήσεις του διχαστικές τοῦ Ἱεραρχικοῦ Σώματος. Παραβιάσεις θεμελιωδῶν Ἱερῶν Κανόνων. Ἀκρίσιες, πού κατακυρώνουν τήν ἀρχική ἐκτίμηση τοῦ ἡγουμένου τῆς Χρυσοπηγῆς, ὅτι ὁ Χριστόδουλος δέν κάνει γιά Ἀρχιεπίσκοπος, γιὰ τί εἶναι ἐπιπόλαιος.

Ὁ Χριστόδουλος δέν προσπέρασε μέ μεγαθυμία τὰ κύματα τῆς κριτικῆς, ὅπως τό εἶχε ὑποσχεθεῖ. Ἡ κάθε φράση, πού ἀκουγόταν ἢ ἡ κάθε λέξη, πού καταστρωνόταν στό τυπωμένο χαρτί, τόν ἔκανε νά τρέμει. Νά μετράει πόντο-πόντο τό κόντεμα τῆς δημοτικότη-

τάς του. Νά προδίδει τή μελαγχολία του. Νά στιγματίζει τούς αντίπαλους του.

Άλλά, δέν τό αποφάσιζε νά παραχωρήσει συνοδικό χρόνο γιά τό κοσκίνισμα τών επικρίσεων. Τοῦ ἄρκοῦσε ἡ τόν ἱκανοποιοῦσε, τό ὅτι παρουσίαζε τόν ἑαυτό του ὡς τό μεγάλο θῦμα καί τούς επικριτές του ὡς τούς λασπολόγους, πού, πετώντας λάσπη, ζημίωναν τό δικό τους πρόσωπο.

Μέ αυτό τό διπλό, ἀντιφατικό ἀρχειπισκοπικό σύνδρομο, τῆς δειλίας νά φέρει τήν κριτική σέ Συνοδική διερεύνηση καί τῆς ἐπιθετικότητας ἐνάντια στούς επικριτές του, φτάσαμε στή Σύνοδο τῆς Ἱεραρχίας τοῦ Ὀκτωβρίου τοῦ 2003.

Ἐκεῖ δέν ἀπηύθυνε πρόσκληση γιά διάλογο καί γιά ἐκτίμηση τών «πεπραγμένων» του. Οὔτε ἐπανέλαβε τή γνωμοδότησή του, ὅτι «ἐδῶ εἶναι ὁ χώρος τῆς ἐρωτήσεως καί τῆς ἀπαντήσεως, τῆς θέσεως καί τῆς ἀντιθέσεως, τῆς κατηγορίας καί τῆς ἀπολογίας, τῆς ἐγκρίσεως ἢ τῆς ἀπορρίψεως» καί ὅτι πρέπει «ἐδῶ καί τώρα» νά γίνει ἡ συνηγήρηση. Δέν κάλεσε αὐτούς, πού θεωρεῖ ἀντιπαλούς του νά στηρίζουν μέ ἀδιάσειστα ἐπιχειρήματα τίς κατηγορίες τους. Τήν ἀπαίτηση, πού τήν εἶχε διατυπώσει στήν Ἱεραρχία τοῦ 1999, τήν προσπέρασε. Καί ξαναγύρισε στήν ἐπιχειρηματολογία τῆς αὐτοδικαίωσής του καί στήν ἐξαπόλυση μομφῶν ἐναντίον τών επικριτῶν του.

Μεταφέρω μερικά χαρακτηριστικά ἀποσπάσματα:

«Εὐχαριστοῦμεν ἐπίσης τόν Κύριον καί διά τās θλίψεις τās εὐρούσας ἡμᾶς σφόδρα, καθὼς καί διά τήν ὑπομονήν

καί διάκρισιν τās ὁποίας μᾶς ἐξησφάλισεν εἰς τήν ἀντίκρουσιν τῶν δηλητηριωδῶν καί πεπυρωμένων βελῶν τοῦ πονηροῦ, βελῶν τὰ ὁποῖα ἐξεπορεύθησαν ἄλλοτε μέν ἔσωθεν τῆς αὐλῆς μας καί ἄλλοτε ἔξωθεν αὐτῆς. Ἀμετροέπειες, εὐκολος κριτική καί ἀμφισβήτησις καί αὐτῆς εἰσέτι τῆς ἀγάπης μας πρὸς τήν Ἐκκλησίαν, κακοπιστία, φθόνος καί ἔρις ὑπῆρξαν χαρακτηριστικά σημεῖα τῆς ιδιόρρυθμης αὐτῆς διαπάλης...».

«Ἡμεῖς προσωπικῶς ἀγαπῶμεν καί τιμῶμεν ἐξίσου ἅπαντες ἀνεξαιρέτως τούς ἐν Χριστῷ ἀδελφούς καί ἔχομεν ἀποδείξει ἐπανειλημμένως τοῦτο δι' ἔργων καί εὐπρεπείας, ἡ ὁποία ἐπιθυμοῦμεν νά μᾶς χαρακτηρίζει εἰς ὅλας μας τās ἐνεργείας. Καί ὅταν ἀκόμη δεχόμεθα ἄδικον καί ἀμετροεπῆ κριτικήν δέν ἔχομεν ἐπιτρέψει εἰς τόν ἑαυτόν μας προσωπικήν ἀντιδικίαν, οὔτε μείωσιν τῶν πρὸς τούς εὐαρίθμους επικριτάς μας αἰσθημάτων μας, παρά τό γεγονός ὅτι ἐντονον ἀναδύεται ἐκ τῶν μυχιῶν μας τό παράπονον τῆς ἐθελοτυφλότητος καί βαναυσότητος, αἱ ὁποῖαι συνοδεύουν κατὰ κανόνα τὰ ἐκτοξευόμενα ἐναντίον μας βέλη, ὡς εἴμεθα εἰς θέσιν νά ἀποδείξωμεν ἀνά πᾶσαν στιγμὴν ἐντὸς τῆς αἰθούσης ταύτης, εὐκαρίας δοθησομένης».

Μέ αὐτά τὰ τεχνάσματα πέρασε καί ἡ Συνέλευση τῆς Ἱεραρχίας τοῦ 2003. Οἱ σιωπηλοὶ Σύνεδροι δέχτηκαν τόν καταιγισμό τῶν σκληρῶν κατηγοριῶν. Καί αὐτοὶ δέν τιμήθηκαν μέ τήν ἄδεια νά μιλήσουν καί νά ἀπολογηθοῦν, γιά ὅσα τούς καταμαρτύρησε ὁ προκαθήμενος.

Πρόδηλα, ὁ Χριστόδουλος σκόπευε καί μεθόδευε νά βγεῖ πρὸς τὰ ἔξω ἢ

εικόνα, πώς αυτός είναι κατά πάντα έντιμος και συνεπής στην αποστολήν του και πώς οι έπικρίσεις, πού περνούν στα Μέσα της Μαζικής Ένημέρωσης αποτελούν αποκυήματα νοσηρής φαντασίας και άθεράπευτης κακότητας.

Έλα, όμως, πού, λίγες μέρες μετά τη Συνεδρίαση της Ίεραρχίας του Όκτωβρίου 2003, κάπου εκεί, στο Φανάρι, άνοιξαν οι άσκοί του Αιόλου! Ό σίφουνας, πού προκλήθηκε κατέβασε στην ελληνική πρωτεύουσα και σ' όλκληρη την έπικράτεια δέσμες κατηγοριών και έστησε στο έδώλιο τον υπερόπτη Άρχιεπίσκοπο.

Δέν είναι μιά και δυό οι κατηγορίες κατά Χριστόδουλου, πού κατάστρωσε στον τόμο της σύγχρονης εκκλησιαστικής ιστορίας ο Πατριάρχης Βαρθολομαΐος. Λίγες μέρες μετά τη χειμαρρώδη έκχυση της έπαρσης από τον Άρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, στην αίθουσα της Ίερᾶς Συνόδου, στα μέσα του μηνός Όκτωβρίου, ο Πατριάρχης παραχώρησε όργισμένη συνέντευξη σέ Έλληνα δημοσιογράφο και σημάδεψε, μέ τό δάχτυλο και μέ τη διαλεκτική του, ως τό μόνο υπεύθυνο γιά τη σημερινή εκκλησιαστική κρίση τον κ. Χριστόδουλο. Δέν ήταν μιά και δυό οι στηλιτευτικές φράσεις, πού ζωγράφισαν τό άλλοτριωμένο ήθος του Άρχιεπισκόπου των Άθηνων. Κομπολόι κατηγοριών συνέταξε ο Πατριάρχης και τό παράδωσε στην ελληνική δημοσιογραφία, δίχως νά φοβηθεί, πώς ο κατηγορούμενος θά προσφύγει στην εύκολη διαδικασία των ασφαλιστικών μέτρων, γιά νά φιμώσει την όργισμένη φωνή του.

Μεταφέρω μερικές από τις πύρινες

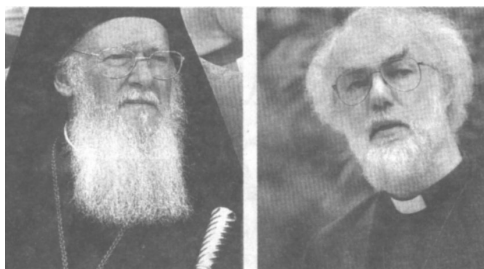
βολές του Πατριάρχη:

«Τά πράγματα δέν θά είχαν πάρει αυτή την τροπή, εάν ο Άρχιεπίσκοπος κ. Χριστόδουλος, από την πρώτη ήμέρα της αναρρήσεώς του είς τον άρχιεπισκοπικό θρόνο των Άθηνων, δέν έξεδήλωνε τάσεις απορροφήσεως των Ίερων Μητροπόλεων της Βορείου Ελλάδος... Υπάρχουν πάρα πολλά παραδείγματα, πού όμιλούν εύγλωττως γι' αυτή την τάση, πού έχει αυτά τά πέντε χρόνια».

«Περιμέναμε τον πρώτο χρόνο, τό δεύτερο χρόνο, άρχίσαμε νά του στέλνουμε γράμματα, αντιδράσαμε, διότι δέν έχει πρόθεση τό Πατριαρχείο νά άπεμπολήσει τά κανονικά του δικαιώματα. Και τά γράμματα αυτά έφταναν είς ώτα μή άκούοντος. Οί προκλήσεις και ή προσπάθεια δημιουργίας τετελεσμένων γεγονότων συνεχίστηκαν, τό ποτήρι ξεχείλισε και τώρα μέ την εύκαιρία της έκδημίας του μακαριστού Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης, είς την κηδείαν του όποιου προσέθεσε μίαν άκόμη πρόκληση ο Μακαριώτατος...».

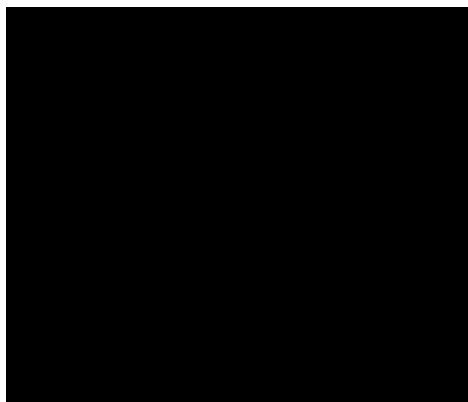
«Τό είπα στον Μακαριώτατο κατά τάς άλλεπαλλήλους συναντήσεις μας, ότι... θέλουμε νά γίνει σεβαστό τό ~~στα~~ ~~τις~~ ~~φο~~, δέν επιδιώκουμε νά αλλάξουμε τίποτα και εκείνος υπεσχέθη ότι θά τό κάνει αυτό. Έδειξε ότι ίκανοποιείται μ' αυτή τη διαβεβαίωση... Άλλά μόλις χωρίζαμε τά ξεχνούσε όλα αυτά και άρχιζε πάλι τις προκλήσεις και τη δημιουργία τετελεσμένων γεγονότων».

«...Άπό την ήμέρα, πού έγινε Άρχιεπίσκοπος ο Χριστόδουλος έχουμε συνεχείς τριβές. Διότι προηγουμένως δέν είχαμε κανένα πρόβλημα μέ τον Άρχιεπίσκοπο Σεραφείμ».

«Ο Οικουμενικός Πατριάρχης και ο Ἀρχιεπίσκοπος τοῦ Καντέρμπουρι συναντήθηκαν παρά τό βαθύτατο χάσμα μεταξύ τῶν δύο Ἐκκλησιῶν. Τό πρώτο ρήγμα ἔγινε μέ τή χειροτονία γυναικῶν καί τό χάσμα σήμερα προέκυψε μετά τήν πρόσφατη ἀνάδειξη σέ ἐπίσκοπο τοῦ ὁμοφυλόφιλου Τζίν Ρόμπινσον στίς ΗΠΑ».

(Γιώργος Παπαθανασόπουλος, Ὁρθοδοξία καί Ἑλληνισμός, "ΤΥΠΟΣ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ" 30-11-2003)

Αὐτά καί ἄλλα πολλά καταλόγισε ὁ Πατριάρχης στό Χριστόδουλο. Καί αὐτός δέν τόλμησε νά στριμώξει τόν Πατριάρχη, ὅπως στριμώχνει τούς Μητροπολίτες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί νά ἀναστρέψει τό κατηγορητήριο πρὸς τό μέρος του. Δέν ἰσχυρίστηκε πὼς τό Φανάρι τοῦ πετάει λάσπη. Μήτε πὼς ὁ Πατριάρχης τόν φθονεῖ καί τόν κατασυκοφαντεῖ καί ὅτι, κατηγορώντας τον, φτάνει σέ ἀμετροέπειες. Κατάπτε ὁλόκληρη τήν πατριαρχική συνέντευξη, ἴσως μέ τήν ἀνεδαφική ἐλπίδα, ὅτι θά τήν καλύψει στίς συνειδήσεις τῶν τηλεθεατῶν της καί τῶν ἀναγνωστῶν της τό βάρος τῆς λήθης, πού σωρεύει ὁ χρόνος. Ἀλλά τά γεγονότα δέν φαίνεται νά εὐνοοῦν αὐτή τήν ἐξέλιξη. Γιατί ἡ ἀνελέτη πατριαρχική κριτική δέν εἶναι μήτε ἡ πρώτη, μήτε ἡ λεπτομερέστερη. Ἐπὶ πέντε

ὁλόκληρα χρόνια παράγοντες τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος σωρεύουν μπροστά στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο ἀμφισβητήσεις καί ἐπικρίσεις. Καί ἀποκρυσταλλώνουν τό πορτραῖτο τοῦ προκαθήμενου, ὡς «ἐπιπόλαιου» (κρίση Μητροπολίτου Πειραιῶς Καλλινίκου), ὡς νοσηρά φιλόδοξου, ὡς προστάτη τῆς σεξουαλικῆς διαστροφῆς καί ὡς ποδοπατητῇ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί τῶν Νόμων τῆς Πολιτείας.

Μέ δεδομένη αὐτή τή σώρευση ἐμπειρῶν, ἀμφισβητήσεων καί ἐπικρίσεων, πού διατυπώθηκαν καί δημοσιοποιήθηκαν στή διαδρομή τῆς πενταετίας, ἡ θητεία Χριστόδουλου στόν ἀρχιεπισκοπικό θρόνο διαγράφεται ὡς ἓνα σοβαρό «μεῖον» στήν ἐκκλησιαστική μας ἱστορία.

Ο ΑΤΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΜΕΓΑΡΙΔΟΣ
ΝΙΚΟΔΗΜΟΣ

ΑΡΧΙΕΡΑΤΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

ην 1η 'Οκτωβρίου τ.ε. συνήλθε σὲ τακτικὴ σύνοδο ἡ Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Κεντρικὸ θέμα ἦταν ἡ διένεξη τῆς Ἑλλαδικῆς Ἐκκλησίας μὲ τὸ Οἰκουμενικὸ Πατριαρχεῖο. Τὴν ἐπομένη τῆς πρώτης συνεδρίας στὰ πρωτοσέλιδα καὶ στὶς ἐσωτερικὲς σελίδες ὅλων τῶν ἐφημερίδων καταγράφονται, σὲ ὅλη τους τὴ μεγαλοπρέπεια, οἱ ἀρχιερατικοὶ διάλογοι, ποὺ ἔλαβαν χώρα κατὰ τὴν ἐπίσημη συνεδρίαση τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἐπιλέγουμε ἐνδεικτικὰ τὸ πρωτοσέλιδο τῆς ἀθηναϊκῆς ἐφημερίδας «ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ» (2/10/2003) καὶ μεταφέρουμε αὐτούσιο χαρακτηριστικὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ ρεπορτάζ, ποὺ καταχωρίζεται στὴ σελίδα 19 τῆς ἐφημερίδας:

«**ΙΕΡΟΙ ΚΑΒΓΑΔΕΣ** χωρίς προηγούμενο μὲ Ἱεράρχες νὰ "πυροβολοῦν" τὸν Ἀρχιεπίσκοπο. "Ἐὰν μπορεῖς ἔλα νὰ μὲ βγάλεις ἔξω". "Ἐσεῖς ἔχετε φίλους δημοσιογράφους", εἶπε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, φανερὰ ἐνοχλημένος, στοὺς μητροπολίτες ποὺ τοῦ ἔκαναν κριτικὴ, λέγοντάς του ὅτι κρύβεται πίσω ἀπὸ "κονδυλοφόρους", "ἐπικοινωνιολόγους" καὶ "παντελονάδες" ποὺ τοὺς βάζει "νὰ καθυβρίζουν ἱεράρχες καὶ νὰ τοὺς τρομοκρατοῦν".

Τὴν ἀρχὴ ἔκανε ὁ μητροπολίτης Πειραιῶς Καλλίνικος, ὁ πνευματικὸς πατέρας τοῦ Ἀρχιεπισκόπου, ὅταν ὁ υἱὸς του στὴν προσφώνησή του μίλησε γιὰ "ἀμετροέπειες, εὐκόλη κριτικὴ, ἀμφισβήτηση, κακοπιστία, φθόνο καὶ ἔριδες" ὁμάδας Ἱεραρχῶν ποὺ "ἐκτοξεύουν βέλη" ἐναντίον του.

Τὸ θερμόμετρο ἀνέβηκε στὰ ὕψη στὴ χθεσινὴ συνεδρίαση τῆς Ἱεραρχίας ὅταν, κατὰ τὴ διάρκεια ἐντονου διαλόγου μεταξὺ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ τοῦ μητροπολίτη Ζακύνθου Χρυσόστομου, ὁ Χριστόδουλος εἶπε στὸν Ἱεράρχη:

"Κάτσε κάτω, ρέ", γιὰ νὰ λάβει τὴν ἀπάντηση: "Αὐτὰ νὰ τὰ πεῖς στὸ διάκο σου. Δὲν κάθομαι κάτω". "Θὰ σὲ βγάλω ἔξω", προειδοποίησε ὁ Χριστόδουλος. "'Ἐλα νὰ μὲ βγάλεις, ἂν μπορεῖς", ἀνταπάντησε ὁ Ζακύνθου.

"Εἶναι ἀνεπίτρεπτο νὰ ἀσχεῖται κριτικὴ ἀπὸ ἐπικοινωνιολόγους καὶ παντελονάδες. Βάζετε ἀνθρώπους νὰ ἀσκοῦν κριτικὴ, νὰ καθυβρίζουν ἱεράρχες καὶ νὰ τρομοκρατοῦν", εἶπε ὁ Πειραιῶς Καλλίνικος στὸν πνευματικὸ του υἱό, ὑποστηρίζοντας ὅτι ὅλοι οἱ ἱεράρχες ἔχουν δικαίωμα νὰ κάνουν κριτικὴ. Γιὰ νὰ συνεχίσει ὁ Ζακύνθου Χρυσόστομος: "'Ὁ γνωστὸς ἐπικοινωνιολόγος

ἀπειλεῖ με ἀπολύσεις δημοσιογράφους". Τῇ σκυτάλῃ πῆρε ὁ Ἰωαννίνων Θεόκλητος: "Ὁ ἐκπρόσωπός σας, πατέρας Ἐπιφάνιος, τηλεφώνησε σέ διευθυντὴ ἐφημερίδας μετὰ ἀπὸ ἄρθρο πού ἔγραφα. Μὲ τίνος τὴν ἔγκριση;" "Δὲν ξέρω, ὄχι μὲ τὴ δική μου", ἀπάντησε ὁ Χριστόδουλος.

Ὁ μητροπολίτης Καβάλας Προκόπιος ζήτησε ἀπὸ τὸν Ἀρχιεπίσκοπο νὰ καταδικάσει δημοσίως τὶς συμπεριφορὲς ὧσων τὸν ἐκθέτουν. "Θὰ τὸ κάνω, ἐὰν καταδικάσετε καὶ ἐσεῖς ἐκείνους τοὺς δημοσιογράφους πού μὲ βρίζουν". "Ἐμεῖς τοὺς καταδικάζουμε", ἀπάντησε ὁ Προκόπιος. "Καὶ ἐγὼ καταδικάζω ἐκείνους πού λανθασμένα πληροφοροῦν", ἀνταπάντησε ὁ Ἀρχιεπίσκοπος...».

Μεταφέρουμε τὰ ἀποσπάσματα αὐτά ἀπὸ τὸ ρεπορτάζ τῆς ἐφημερίδας αὐτούσια καὶ ἀπαράλλακτα, λέξη πρὸς λέξη, χωρὶς νὰ προσθέσουμε ἢ νὰ ἀφαιρέσουμε «ἰῶτα ἓν ἢ μία κεραία». Καὶ τὰ παραθέτουμε χωρὶς παρατηρήσεις καὶ σχόλια. Χωρὶς ἐπισημάνσεις καὶ κριτικές. Εἶναι ἄλλωστε τόσο εὐγλωττα πού μιλοῦν μόνον τους. Καί, δυστυχῶς, μιλοῦν καὶ λένε πολλὰ. Πολλὰ καὶ θλιβερά.

Ἐμεῖς διατυπώνουμε μόνον μερικὲς ἀπορίες πού αὐθόρμητα ἤλθαν στὴ σκέψῃ μας.

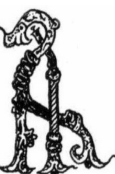
Μπορούσαμε νὰ φαντασθοῦμε ποτὲ τὸ ἀνώτατο συλλογικὸ ἐκκλησιαστικὸ ὄργανο τῆς Ἐκκλησίας μας, σὲ ἐπίσημη συνεδρίαση, νὰ φθάσει σαυτὸ τὸ ἐπίπεδο παρακμῆς;

Σοβαροὶ καὶ ἀξιόλογοι Ἱεράρχες, Ἱεράρχες μὲ φόβο Θεοῦ καὶ αὐξημένο τὸ αἵσθημα εὐθύνης, δὲν μποροῦν ἐπιτέλους νὰ σταματήσουν αὐτὸν τὸν κατήφορο; Καὶ δὲν φοβοῦνται μήπως, μὲ τὴν κατεξα-

κολούθησιν παθητικὴ τους στάση καὶ ἀνοχή, θεωρηθοῦν καὶ οἱ ἴδιοι συνυπεύθυνοι καὶ συναίτιοι στὴ δημιουργία αὐτῶν τῶν θλιβερῶν φαινομένων σὲ βαθμὸ «συναυτουργίας» ἢ «ἄμεσης συνέργειας», γιὰ νὰ μεταχειρισθοῦμε ὅρους τοῦ κοινοῦ-κοσμικοῦ δικαίου;

Καὶ μπροστὰ σὲ ὅλα αὐτὰ μένουμε ἀπαθεῖς καὶ ἀδιάφοροι; Καὶ θεωρήσαμε λοιπὸν μόνον «ἐνοχο» καὶ «ἐγκληματία» τὸν ἅγιό Γέροντα, τὸ μακαριστὸ Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο; Καὶ δεχθήκαμε ἀκόμη ὅτι αὐτός, καὶ μόνον αὐτός, «ἀναστάτωσε» τὴν Ἐκκλησίαν, ὥστε σὲ βάρος αὐτοῦ νὰ ξεσπάσει ὅλο τὸ μένος τῶν ἀδελφῶν του συνεπισκόπων καὶ νὰ τοῦ ἐπιβάλουν πέντε (5) βαρύτερες ἐκκλησιαστικὲς ποινές; Καὶ πρέπει τὶς ποινὲς αὐτὲς νὰ τὶς ἐπαναλαμβάνουμε καὶ νὰ τὶς ὑπενθυμίζουμε σὲ κάθε εὐκαιρία, γιὰ νὰ καταδεικνύεται ἔτσι τὸ μέγεθος καὶ ὁ βαθμὸς τῆς ἐμπάθειας τῶν διωκτῶν του, γιὰ νὰ τὶς ἔχουν ὡς παράδειγμα ἀποφυγῆς οἱ νεότεροι καὶ γιὰ νὰ τὶς καταγράφει ὡς ἱστορικὸ γεγονὸς ὁ συναξαριστὴς τοῦ μέλλοντος. Καὶ εἶναι οἱ ποινὲς αὐτές, κατὰ τὴ σειρὰ τῆς ἐπιβολῆς τους, ἡ ἔκπτωση (Ἰούλιος 1974), ἡ διαθεσιμότητα (Φεβρουάριος 1992), ἡ δεκαετὴς ἀργία (Ἰανουάριος 1993-ἡ ἔφεση ἀκόμη ἐκκρεμεῖ!), ἡ ἀποκοπὴ ἀπὸ τὸ σῶμα τῆς Ἐκκλησίας (Ἰούλιος 1993) καὶ τέλος ἡ ἀνυπόστατη ἀκοινωνησία (Αὐγουστος 1993). Μόνος λοιπὸν ἐνοχος καὶ μοναδικὸς «ἐγκληματίας» ὁ μακαριστὸς Ἱεράρχης, ὁ Λαρίσης Θεολόγος, ὁ νεότερος αὐτὸς ἅγιος τοῦ αἵωνα πού ἔληξε. Δὲν γνωρίζουμε, ἂν ὑφίσταται ἄλλη περίπτωση Ἀρχιερέα, σὲ ὅλη τὴ διαδρομὴ τῆς Ἐκκλησίας, πού νὰ ἔχει δεχθεῖ τόσες πολλὲς καὶ

Εὐθύνη - Ἐξουσία - Ἐλευθερία

ναμφίβολα, ἡ Ἐκκλησία, σ' ὅλη τήν πορεία Της πάνω στή γῆ, ἐνεργεῖ ὡς μιὰ ἀρχή ἐξουσίας. Ὅταν, ἐν-τούτοις, στὸν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας παίζονται θλιβερά «παιχνίδια ἐξουσίας», ὅπως αὐτά, πού, κατὰ κοινήν ὁμολογία, λαμβάνουν χώρα κατὰ τήν τρέχουσα διαμάχη μεταξύ Ἀθηνῶν καί Φαναρίου, τότε ἡ συνείδηση τοῦ πιστοῦ προβληματίζεται. Τί εἶδους ἐξουσία διαχειρίζονται σήμερα οἱ ἐκκλησιαστικοί μας ἡγέτες; Ἐκκλησιαστική ἢ κοσμική; Πῶς πρέπει νά λειτουργεῖ ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας μέσα στὸν κόσμο;

Ἡ ἐξουσία τῆς Ἐκκλησίας προδιαγράφηκε ἀπὸ τὸν ἴδιο τὸν Κύριο. Πράγματι, ὅταν ὡς ἄνθρωπος περπάτησε πάνω στή γῆ, ἄσκησε ἐξουσία, καί μέ αὐτή προίκισε τήν Ἐκκλησία Του. Ἐξουσία θεανθρώπινη. Ἀσχεῖται μέσα στὸν κόσμο, ἀλλά δέν εἶναι

τόσο βαρεῖες ἐκκλησιαστικὲς ποινές. Ἀποτελεῖ μοναδική περίπτωση πού διεκδικεῖ ἀποκλειστικότητα.

ΕΠΙΜΥΘΙΟ. Στὴν ἐφημερίδα «ΑΠΟΦΑΣΗ» τῆς ἐπόμενης ἡμέρας (3.10.2003) καταγράφονται δηλώσεις τοῦ ἐκπροσώπου Μητροπολίτη τῆς Ἱεραρχίας, τὶς ὁποῖες μεταφέρουμε καί αὐτὲς αὐτούσι-ες: «Οἱ διάλογοι πού δημοσιεύθηκαν δυσ-

ἐκ τοῦ κόσμου. Σεμνή καί διακριτική, δρᾷ στὴν ἀφάνεια. «Οὐ μετὰ παρατηρήσεως» (Λουκ., ιζ' 20). Χωρὶς κομπασμό καί φανφάρες, πού ἐντυπωσιάζουν. Δέν ἀποβλέπει σέ καθυπόταξη λαῶν. Ὁ Κύριος δέν χρησιμοποιοῖ τὴ βία τῶν ὅπλων, τὴ διπλωματία τῆς ἀπάτης, τὸν ἐκμαυλισμό συνειδήσεων, τὴν πλύση ἐγκεφάλων, ὅπως οἱ κοσμοκράτορες. Δέν καταδυναστεύει τοὺς ὑφισταμένους, ὅπως τὰ σκληρά ἀφεντικά. Ὁ Χριστὸς διαβεβαιεῖ: «ὁ ζυγὸς μου χρηστός καί τό φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστίν» (Ματθ. ιβ' 30). Ὅσοι ἔχουν μάτια νά βλέπουν κάτω ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια τῶν πραγμάτων ἀναγνωρίζουν στὸ θεῖο Πρόσωπό Του τὸν ἀπόλυτο Ἀρχοντα καί συνάμα τὸν στοργικὸ Πατέρα, ὁ Ὅποῖος παρέχει στὸν ἄνθρωπο ἀπόλυτη ἐλευθερία αὐτοδιθέσεως καί προσωπικῆς ἐπιλογῆς. «Εἴ τις

τυχῶς ἀντιστοιχοῦν στὴν πραγματικότητα, παρὰ τὸ ὅτι θὰ προτιμοῦσα νά μὴ δημοσιεύονταν καί νά μὴ γίνονταν!».

Κάνετε μόνοι σας τὴν κριτική. Κάνετε μόνοι σας τὶς συγκρίσεις. Κάνετε μόνοι σας τὶς διαπιστώσεις. Καί βγάλτε μόνοι σας καί τὰ συμπεράσματα.

Ὁ Σχολιαστὴς

θέλει... ακολουθείτω μοι» (Ματθ. ιστ' 24).

‘Ο Κύριος δέν προβάλλει αξιώσεις για «ἀπαράγραπτα δικαίωματα» δικαιοδοσιών. ‘Όταν, μόνον ή μικρή ομάδα των 12 μαθητών ἀπομένει κοντά Του, δέν διεκδικεί ως δικαίωμά Του τήν παραμονή τους. Τούς ἀφήνει ἐλεύθερους, ἂν θέλουν, νά φύγουν: «μή καί ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;» (‘Ιωάν. ζ' 67). ‘Αναζητώντας γνήσια υἱική ἀγάπη καί ὄχι ὑποταγή ἄλλοτριωμένων ὁπαδῶν ἡ ἐπευφημίες ἐγκάθετων καιροσκοπῶν, θέτει κάθε πιστό ἐνώπιον τῶν εὐθυνῶν του. Βδελύσσεται τήν ὑποκρισία καί τήν ἐλαστικότητα συνειδήσεων. Δέν ἐκμεταλλεύεται τή θρησκοληψία συνειδήσεων περιδεῶν. ‘Η ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι κυριαρχική. Εἶναι κενωτική. ‘Ενδίδει στό προαιώνιο θεῖο θέλημα καί, «τετρωμένη ἀγάπης» (‘Ασμ. β' 5), ὑπομένει τήν ταπείνωση τοῦ σταυρικοῦ θανάτου, «δέσμια» μιᾶς σφοδρῆς ἐπιθυμίας νά σώσει τόν ἄνθρωπο. Νά τόν φέρει στήν κατάσταση τῆς υἱικῆς ἐλευθερίας, γιά τήν ὁποία τόν ἔπλασε.

Παρά τή σταυρική θυσία καί τήν ἔνδοξη ἀνάστασή Του, ὁ Χριστός δέν διεκδικεῖ ως μονομερές δικαίωμά Του τήν ἀναγκαστική σωτηρία τοῦ ἀνθρώπου. ‘Η σωτηρία αὕτη δωρίζεται. ‘Εναπόκειται, ὅμως, στό αὐτεξούσιο κάθε ἀνθρώπου τό ἂν θά τήν κάνει κτῆμα του. ‘Ο Χρυσόστομος τονίζει ζωηρά τοῦτο στόν περί ‘Ιερωσύνης λόγο του (2,3 PG 48): «‘Η ἐξουσία τοῦ δεῖξασθαι (νά δεχθεῖ κανεῖς) τήν ἰατρειάν οὐκ ἐν τῷ προσάγοντι (ὄχι σ' αὐτόν, πού προσφέρει) τό φάρμακον, ἀλλ' ἐν τῷ κάμνοντι κεῖται (ἐναπόκειται στόν ἄρρωστο).... Μάλιστα μέν γάρ ἀπάντων χριστιανοῖς οὐκ ἐφεῖται πρός βίαν ἐπανορθοῦν (κατ' ἐξοχήν στούς

Χριστιανούς δέν ἐπιτρέπεται νά διορθῶνουν διά τῆς βίας) τά τῶν ἀμαρτανόντων πταίσματα.... οὐ τοὺς ἀνάγκη τῆς κακίας, ἀλλά τοὺς προαιρέσει ταύτης ἀπεχομένους στεφανοῦντος τοῦ Θεοῦ (διότι ὁ Θεός ἐπιβραβεύει ὄχι ὅσους δέν κάνουν τό κακό ἐξ ἀνάγκης, ἀλλά ὅσους τό ἀποφεύγουν μέ δική τους προαίρεση)... ‘Ο γάρ καταναγκάζων καί ἄκοντα θεραπεῦσαι δυνάμενος οὐκ ἔστι (δέν ὑπάρχει κανεῖς, πού νά μπορεῖ νά θεραπεύσει στανικά ὅποιον δέν θέλει)» (PG 48).

‘Ο Χριστός δέν δημαγωγεῖ. Δέν ὑπηρετεῖ σκοπιμότητες. Δέν συγκαλύπτει συμπεριφορές αἰσchrές. Δέν κολακεύει ριχές, διάτρυτες διασημότητες τῆς ἡμέρας. ‘Ο λόγος Του, ἀπλός καί καίριος, ἐκπλήσσει τόν ἀγαθῆς προαιρέσεως λαό μέ τήν γνησιότητά του. «‘Εξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γάρ διδάσκων αὐτούς ως ἐξουσίαν ἔχων, καί οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς» (Μαρκ. α' 22). ‘Εξ αἰτίας αὐτῆς τῆς αὐθεντικῆς ἐξουσίας, θορυβοῦνται τά φθονερά κέντρα τῆς ex officio ἐξουσίας. ‘Αμφισβητοῦν τήν γνησιότητά της καί διεξάγουν «ἀνακρίσεις»: «εἰπέ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἡ τίς ἐστίν ὁ δούς σοι τήν ἐξουσίαν ταύτην;» (Λουκ. κ' 2). Τεκμήριο γνησιότητος γιαντοῦς δέν εἶναι τά σοφά λόγια πλαισιωμένα μέ μιᾶ ἀγία ζωή καθαρότητας καί αὐτοθυσίας, ἀλλ' ἡ σφραγίδα τῆς ἐξουσιοδοτήσεως!

Τέτοια εἶναι μέ ἀδρές γραμμές ἡ χριστομίμητη ἐξουσία τῆς ‘Εκκλησίας. ‘Εξουσία, πού ἀνακεφαλαιώνεται στό λειτουργημα τοῦ ‘Επισκόπου, ἀπ' ὅπου, ὡς ἐνδιαμέσου, διοχετεύεται σ' ὅλο τό ἐκκλησιαστικό σῶμα. Καί πρωτίστως μέν, διαχειριστές τῆς ἐξουσίας τῆς ‘Εκκλησίας, σέ ὅ,τι ἀφορᾷ

στόν άγιασμό καί στή διαποιόμανση τής κοινότητας, εἶναι οἱ φορεῖς τοῦ θείου χαρίσματος τῆς ἱερωσύνης. Ὁ Ὁρθόδοξος λαός ἀναγνωρίζει καί τιμᾷ τήν ἱερατική ἐξουσία. Σέ κάποια μέρη τῆς Ἑλλάδας δίνουν στούς ἱερεῖς τήν εὐχή: «νά χαίρεσαι τῇ βασιλείᾳ σου»! Ἱερωσύνη=βασιλεία! Γενικῶς, ὅμως, ἐξουσία καί εὐθύνη νά διαχειρίζεται τό ἔργο τῆς σωτηρίας του, ἔχει κάθε πιστός. Ὅλοι, κληρὸς καί λαός, ἄνδρες καί γυναῖκες, πρῶτοι καί ἔσχατοι, ὅποιαδήποτε θέση καί ἂν ἔχουμε μέσα στή θεία παρεμβολή, θά δώσουμε λόγο γιά τήν πολιτεία μας, «γυμνοί καί τετραχλησμένοι», μπροστά στό ἀπροσωπώληπτο δικαστήριο τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ Χριστοῦ, ὡς μόνοι ὑπεύθυνοι.

Ἡ Ἐκκλησία μας δέν εἶναι ἕνα κέντρο παροχῆς θρησκευτικῶν ὑπηρεσιῶν. Εἶναι τό σπίτι, στό ὁποῖο μένουμε ὡς οἰκογένεια. Ἐκεῖ φωτιζόμαστε, ἀγιαζόμαστε καί ὁδηγούμεστε στή σωτηρία κατὰ τήν προαίρεση ἐκάστου. Αὐτονόητο ὅτι μετέχουμε στήν γενική ἐξουσία καί τό καθολικό χρέος νά νοιαζόμαστε γιά τή στερεότητά του. Καί προσευχόμαστε: «*Τοῦτον τόν οἶκον στερέωσον Κύριε*». Ὁ Θεός στερεώνει τήν Ἐκκλησία μας, θέτει, ὅμως, ὡς προϋπόθεση τό δικό μας ἐνδιαφέρον γιά τήν καθαρότητα καί τήν εὐταξία Τῆς. Ἄν Τήν ἐγκαταλείψουμε σέ χέρια ἀνάξια πανούργων καί λαοπλάνων, αἶρει τήν προστασία Του. Ὁ Μέγας Βασίλειος λέει: «*Ὅταν ἴδῃς (τούς ἄξιους νά γίνουν κληρικοί) λανθάνοντας, ἢ ἀμελουμένους (νά παραμελοῦνται ξεχασμένοι), καί ἀντ' αὐτῶν τούς ἀναξίους προβεβλημένους (νά προωθοῦνται οἱ ἀνάξιοι), γίνωσκε ὅτι ἀπό τοῦ τοιούτου λαοῦ ἀφεῖλεν ὁ Κύριος πρεσβύτερον (μάθε ὅτι ὁ*

Κύριος στέρησε ἀπό ἕνα τέτοιο λαό τούς ἄξιους- ἱερεῖς).... *Κἂν Ἐκκλησίαν δέ ἴδῃς ὑπὸ τῶν ἐν πανουργίᾳ δουλούντων τόν λόγον ἀγομένην καί ὑπὸ τῶν ἐν ὑποκρίσει ψευδολόγων, γίνωσκε ὅτι ἐμπαῖχται κυριεύουσιν αὐτῆς, οἱ διὰ τῆς χρηστολογίας καί πιθανολογίας ἐξαπατῶντες τούς ἀκεραιότερους (καί ἂν δεῖς μίαν Ἐκκλησία νά διευθύνεται ἀπό πανούργους δημαγωγούς καί ψεῦτες ὑποκριτές, μάθε ὅτι Τήν ἔχουν ἀλώσει ἀπατεῶνες, πού ἐξαπατοῦν ὅσους παραμένουν κάπως ἀκέραιοι, μέ ἡθικολογίες καί ὀρθές σκέψεις*» (Ἑρμ. εἰς τόν Ἡσαΐαν, 3 103,109). Τί νά ποῦμε, ὅταν κληρικοί καί λαϊκοί στηρίζουν μέ τή σιωπή ἢ τίς ὑπογραφές τους, διάτρητα ἡθικῶς πρόσωπα τῆς ἐκκλησιαστικῆς διοικήσεως ἀπό φόβο ἢ ὑπολογισμό; Ὅταν οὐδεὶς μεγάλοςχημος δικάζεται, οὔτε κἂν ἐλέγχεται, πῶς δέν θά ἐξαχρειωθεῖ ὁ κάποτε ἅγιος λαός τοῦ Θεοῦ; «*Ὅπως μηδεὶς μῆτε δικάζεται μῆτε ἐλέγχῃ μηδεὶς· ὁ δέ λαός μου ὡς ἀντιλεγόμενος (ξεπεσμένος, χωρίς κύρος) ἱερεύς*» (Ὡσ. δ' 4)!

Χωρίς νά λείπουν οἱ τιμητικές ἐξαιρέσεις, ὅλα δείχνουν ὅτι οἱ κατέχοντες σήμερα κάποια καρέκλα στή διοίκηση τῆς Ἐκκλησίας δέν ἀσκοῦν ἐξουσία Χριστοῦ, ἀλλά κοσμική. Ὑποκύπτουν στόν πειρασμό, τόν ὁποῖον ἀπέκρουσε ὁ Κύριος μέ σφοδρότητα. Προσκυνοῦν τόν ἄρχοντα τοῦ κόσμου καί φοροῦν τήν ἐξουσία, πού αὐτός τούς δίνει. Ἐξουσία κατακτητική. «*Εἶπεν ὁ διάβολος· σοί δώσω τήν ἐξουσίαν ἅπασαν καί τήν δόξαν (τῶν βασιλειῶν τῆς οἰκουμένης) ἐάν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου*» (Λουκ. δ' 5-8).

Οι άποσκευές.

Ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος ἀποθέτει στό κατώφλι τοῦ νέου ἔτους, ὡς μοναδικές ἀποσκευές, τὰ τραγικά λάθη τοῦ προκαθημένου της καί τῆς συντροφιάς του.

Τό γεγονός εἶναι πρόξενο πολλοῦ πόνου. Καί αὐτός ὁ πόνος εἶναι τό ἀποθεματικό κεφάλαιο, πού εἰσάγεται στή νέα χρονική καί ἱστορική περίοδο τῆς Ὁρθόδοξης ἐλληνικῆς Ἐκκλησίας.

Σέ πρῶτο πλάνο δεσπόζει ἡ Ὀλυμπιάδα τῆς ἐγωπάθειας. Ἡ πυγμαχία Χριστόδουλου καί Βαρθολομαίου γιά τὰ πρωτεῖα καί τίς κοσμικές τιμές. Δυό Ἐπίσκοποι, ἐκπρόσωποι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πού δέν «ἤλθε διακονηθῆναι, ἀλλά διακονῆσαι καί δοῦναι τήν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντί πολλῶν» (Ματθ. κ' 28), κοντεύουν νά βγάλουν τὰ μάτια τους πάνω στόν ἀγώνα τῆς ἀλληλοεξόντωσης.

Σέ δεύτερο πλάνο, σκόπιμα καμουφλαρισμένο, ἡ προσπάθεια ἀπόλωσης καί δικαίωσης (!!!) τῶν ρυπαρῶν στοιχείων, τῶν ὁμοφυλόφιλων ρασοφόρων, δεσποτάδων καί πρεσβυτέρων, πού ἔχουν εἰσχωρήσει στό Πανάγιο Θυσιαστήριο καί βρωμίζουν τό χώρο τῆς Μυστικῆς Ἱερουργίας. Οἱ φάκελλοι, ἀκόμα καί ὅταν, μέ διαβλητές διαδικασίες, μπαίνουν στό ἀρχεῖο, φωνάζουν μέσα ἀπό τόν κρυψώνα τους καί ἐνοχοποιοῦν ὅλη τήν κλίμακα τῆς ἀλλοτριωμένης ἐκκλησιαστικῆς ἐξουσίας.

Σέ τρίτο πλάνο τὰ ἀνέλεγκτα ξεσπάσματα τοῦ Χριστόδουλου, πού περιφέρεται «ἀνά τās ὁδοὺς καί τās ρύμας» καί ἐπιτίθεται σέ ὅποιον βρεῖ μπροστά του. Μιά κατάσταση νευρικής κρίσης, πού δέν ἐπιτρέπει στό ἄτομο, πού τῇ βιώνει, νά ἀσκεῖ δημόσιο καί πολύ περισσότερο, ἐκκλησιαστικό λειτουργήμα.

Οἱ ἀποσκευές κακές καί ἐπικίνδυνες. Ἀποτελοῦν, ὅλες, ἐκρηκτικούς μηχανισμούς,

ἐπικίνδυνους γιά τή δημόσια ζωή καί πολύ περισσότερο γιά τήν πορεία τῆς εἰρηνοποιοῦ Ἐκκλησίας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Γιά νά μή ξεχνᾶμε.

Στή φάση τῆς ἀδυσώπητης κόντρας μεταξύ Χριστόδουλου καί Βαρθολομαίου, πού ἀπειλεῖ νά βάψει στό αἷμα τῆς ἐκδίκησης καί τό Βόσπορο καί τήν ὁδὸ ἀγίας Φιλοθέης, καλό εἶναι νά γυρίσουμε πίσω καί νά φυλλομετρήσουμε κάποιες

γλυκανάλατες ἀνακοινώσεις, πού ἔκανε ὁ δικός μας προκαθημένος μέσα στήν αἴθουσα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος, κατά τήν τακτική Συνέλευση τοῦ ἔτους 1999.

Ἐλεγε τότε στοὺς Συνοδικούς Συνέδρους:

«Καθ' ὅσον ἀφορᾷ στό πολύκροτο θέμα τῶν σχέσεων μας μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί παρά τίς συνηθισμένες φωνές τῶν συνεχῶς προβλεπόντων καί προφητευόντων διαφωνίες καί κρίση, ἐπετύχαμε νά διατηρήσουμε τίς σχέσεις αὐτές σέ ἰδεῶδες σημεῖο, ὥστε νά διαψεύσουμε τίς Κασσάνδρες τῆς καταστροφῆς καί προχωροῦμε πάντοτε στή βάση τοῦ ἀμοιβαίου σεβασμοῦ, τῆς τιμῆς καί τῆς ἀγάπης τίς παραδοσιακά καλές μας σχέσεις μέ τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο καί προσωπικά μέ τόν Παναγιώτατο Οἰκουμενικό Πατριάρχη κ. Βαρθολομαῖο. Καί οἱ δύο Ἐκκλησίες ἀναγνωρίζουν διά τῶν λόγων τῶν Προκαθημένων των ὅτι βάση τῶν καλῶν μας σχέσεων εἶναι ἡ ἀμοιβαία ἀναγνώριση τῆς τιμῆς καί τῆς ἀξίας τοῦ ἄλλου».

Ἦταν ἡ βεβαίωση αὐτὴ ἀποτύπωση τῆς πραγματικότητας; Ἦταν παραπλανητικό στίγμα; Ποιός μπορεῖ νά τό ἀποκρυπτογραφήσει;

Πάντως, ὁ Πατριάρχης, στίς πύρινες παραγγελίες, πού στέλνει σέ τούτῃ τοῦ φάση τοῦ ἀγώνα του, δηλώνει, πῶς ἡ ἀλαζονική συμπεριφορὰ τοῦ Χριστόδουλου ἄρχισε νά

έκδηλώνεται από την πρώτη στιγμή της ανάρρησής του στον αρχιεπισκοπικό θρόνο.

Βγάλτε συμπεράσματα.

Καί ἡ Πράξη τοῦ 1928.

Χρήσιμο νά δοῦμε τί ἔλεγε τότε ὁ Χριστόδουλος, τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1999 καί γιά τήν Πατριαρχική Πράξη τοῦ 1928:

«Ὁ Πατριάρχης ἀπό τή μεριά του ὄχι μόνον δέν ἔθεσε θέμα Ν.Χωρῶν, ὅπως μετ' ἐπιτάσεως διεδίδετο, ἀλλά μέ τήν διακρίνουσαν αὐτόν παρρησίαν καί εὐθύτητα διεκήρυξεν ὅτι οὐδέποτε διεξεδίκησε τās Ν. Χώρας οἱ ὁποῖες ἔχουν ὀριστικῶς παραχωρηθῇ στήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Τό μόνο γιά τό ὁποῖον ἐνδιαφέρεται εἶναι νά τηροῦνται οἱ ὅροι τῆς παραχωρήσεως αὐτῆς ὡς εἶναι διατυπωμένοι στήν Πράξη τοῦ 1928. Σέ κατ' ἰδίαν συζήτησή μας τοῦ ἐξηγήσα ὅτι ὅλοι οἱ ὅροι τηροῦνται, ἐκτός ἐκείνου, πού ἐπιβάλλει στούς Μητροπολίτες τῶν Ν. Χωρῶν νά συντάσσουν κατ' ἔτος Ἐκθεσιν πεπραγμένων πρὸς τήν ΔΙΣ τήν ὁποίαν νά κοινοποιοῦν καί στό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον, ἐπειδὴ ὁ ὅρος αὐτός δέν ἐφηρμόσθη ποτέ οὔτε καί γιά τήν Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος. Ὁ Παναγιώτατος ἐπέδειξε κατανόησιν καί δέν ἐδόθη καμιά συνέχεια στό ζήτημα. Μέ τήν εὐκαιρία δέ τῆς σημερινῆς μας Συνάξεως ὀφείλω ἐπισημῶς νά δηλώσω ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος οὔτε ἐσκέφθη οὔτε σκέπτεται νά θέσει θέμα ἀλλαγῆς τοῦ σημερινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος στή χώρα μας».

Αὐτά ἐλέγοντο τότε. Τόν Ὀκτώβριο τοῦ 1999.

Ὁ ἀναγνώστης μπορεῖ ἄνετα νά διαπιστώσει, πῶς τότε ὁ Χριστόδουλος δέν ἐξαιροῦσε ἀπό τήν ἐφαρμογή τῆς Πράξης τοῦ 1928 τήν ἐπίμαχη παράγραφο 5, πού θεσμοθετεῖ τήν ἐγκριση τοῦ Καταλόγου ἐκλογίμων ἀπό τό Πατριαρχεῖο. Διαφορετικά ἦταν ὑποχρεωμένος νά μὴν τό ἀποκρύψει.

Καί κάτι δεύτερο. Τότε ὁ Χριστόδουλος ἐδήλωνε ἐπίσημα, πῶς δέν σκέφτεται νά θέ-

σει θέμα ἀλλαγῆς τοῦ σημερινοῦ ἐκκλησιαστικοῦ καθεστώτος, πού ἐπικρατεῖ στή χώρα μας. Τώρα τόν βλέπουμε τήν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστώτος νά τήν ἔχει κάνει πρώτη του ἐπιδιώξη. Οἱ παρατρεχάμενοί του, πού μεταφέρουν τίς ἀπόψεις του καί τούς σχεδιασμούς του στά μίντια, καθημερινά σαλπίζουν, πῶς ἦρθε ἡ ὥρα τῆς μεγάλης ἀλλαγῆς. Καί τό ἐρώτημα, πού πλανᾶται στά χεῖλη τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ πληρώματος εἶναι τοῦτο: Πότε «μετέγνων» ὁ κ. Χριστόδουλος; Πότε πρόδωσε τίς ἐπίσημες διαβεβαιώσεις του καί ἔκανε τή μεγάλη στροφή; Πότε ἀποφάσισε νά διεκδικήσει τίς Νέες Χῶρες;

Καί ἀφοῦ ἄλλαξε γνώμη, γιατί δέν τό ἀνακοίνωσε στήν Ἱεραρχία τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καί στό Πατριαρχεῖο; Ἡ ἀλλαγὴ αὐτὴ ἀποτελεῖ προσωπικό του μυστικό;

Ὅταν στό τραπέζι τῶν συζητήσεων καί τῆς ἀντιδικίας πέφτουν οἱ ὑπερτροφικές, προσωπικές φιλοδοξίες τοῦ Χριστόδουλου, κανεὶς δέν μπορεῖ νά βρεῖ ἄκρη. Ὁ Χριστόδουλος εἶναι ἱκανὸς νά φέρει τὰ ἄνω κάτω καί νά ρίξει στήν περιπέτεια τοῦ σχίσματος τήν Ἐκκλησία, ἀρκεῖ νά ἐξυπηρετήσῃ τούς σχεδιασμούς του καί νά ὑπερυψώσει τό βάθρο τῆς εἰδωλικῆς προβολῆς του.

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

Δεκαπενθήμερο Δελτίο

Ἐκκλησιαστικῆς Ἐνημέρωσης

Ἰδιοκτῆτης

ὁ Μητροπολίτης

Ἀττικῆς καί Μεγαρίδος

ΝΙΚΟΛΗΜΟΣ

Διεύθυνση

19011 Αὐλῶν Ἀττικῆς

Τυπογραφεῖο Κωνσταντίνου Σανιδᾶ

Ἰωαννίνων 6, Μοσχάτο